

Aurelien Morissard/IP3/Getty Images

Frankrijk – gered van de afgrond?

Wat de overwinning van Emmanuel Macron betekent voor Frankrijk en voor Europa

- Richard Palmer
- [16-06-2017](#)

Toen de uitslagen binnenliepen slaakten mensen over de hele wereld een zucht van verlichting. Een ramp was afgewend. Het extremisme was verslagen. Op 7 mei hebben de Fransen niet vermeden om de Europese Unie in complete chaos te storten door massaal te kiezen voor Emmanuel Macron in zijn tweestrijd met Marine Le Pen.

Het was de tweede grootste Europese verkiezing in twee maanden, en in vele opzichten was het resultaat hetzelfde. In Nederland in maart behaalde de partij van Geert Wilders – die in grote mate als een extremist wordt beschouwd – de tweede plaats voor het premierschap, achter de meer gevestigde kandidaat Mark Rutte.

In beide gevallen echter, is het volledig naast de kwestie om de gebeurtenissen af te doen als een verlies voor de extremisten, zoals de reguliere media hebben gedaan.

Deze vroegere randpartijen zijn op dramatische wijze aan het opkomen – ofschoon ze nog geen meerderheidssteun kunnen opeisen. Dit is een symptoom van veel grotere problemen waar Europa voor staat. En in tegenstelling tot de verscheurde posters langs de Rue du Faubourg Saint-Honoré met als opschrift “Le Pen in 2017”, zullen deze problemen niet verdwijnen.

Minder populair dan Clovis de Luie

Het is duidelijk dat de Franse politiek in een crisis verkeert. De vorige president, François Hollande zag zijn populariteitsgraad op een gegeven moment verschrompeld tot een sombere 4 procent, wat hem tot de minst populaire leider in de geschiedenis van Frankrijk maakte. Toegegeven, in de dagen van Clovis de Luie, Karel de Dikke of Filips de Verliefde, waren er nog geen opiniepeilingen; als die er al waren, zou een “verkeerd antwoord” wellicht tot de dood hebben geleid. En toch is het moeilijk voor te stellen dat zelfs Lodewijk de Stamelaar het er slechter van af gebracht zou hebben dan de arme President Hollande.

Ondertussen heeft *geen enkele* van de twee reguliere partijen hun kandidaat naar de tweede ronde kunnen loodsen. Dat is een bijna even grote wederwaardigheid als wanneer *zowel* de Republikeinen *als* de Democraten de Amerikaanse verkiezingen zouden verliezen.

Wat we zien in Frankrijk reikt veel verder dan gewoon politiek ongenoegen. Het bereikt een *revolutionair* niveau.

“De Fransen discussiëren of hun instituties zich in een prerevolutionaire toestand hebben gemanoeuvreerd als een gevolg van de aanhoudende incompetentie van hun regeerders,” schreef *Der Spiegel*. “Ze vragen zich af of de huidige toestand in feite meer gelijkenis vertoont met de oude monarchie – het verrotte *Ancien Régime* van net voor de Franse Revolutie.”

“Het is geen toeval dat deze verkiezing een aantal kandidaten kent die pleiten voor de afschaffing van de Franse Republiek in zijn huidige vorm en voor het opstellen van een nieuwe grondwet” (15 april 2017).

De overweldigende overwinning van Macron verandert daar niets aan.

Hij won niet zozeer omdat hij geliefd is, maar omdat de bevolking Le Pen wou blokkeren. Slechts 24 procent zei dat Macron volgens hen de capaciteiten heeft om president te zijn. Er was zelfs een spandoek dat zei: “Noch Macron noch Le Pen”. Een ander spandoek las: “Noch cholera noch de pest”.

De echte test voor Macron zal er komen op 11 en 18 juni, in de Franse parlamentsverkiezingen. Macron leidt een nagelnieuwe partij, En Marche!, die hij pas verleden jaar heeft opgericht. Het lijkt een onmogelijke opdracht voor een pas gevormde partij om in iets meer dan een jaar een parlementaire meerderheid te behalen.

Meer dan waarschijnlijk zal Macron zijn presidentschap moeten beginnen zonder parlementaire steun, en geconfronteerd met monumentale uitdagingen.

Het zou best kunnen dat het door Hollande gevestigde “onpopulariteitsrecord” niet lang zal standhouden.

Half-zwanger en Andere Moeilijkheden

Kijk even naar de moeilijkheden die Macron te wachten staan op zijn eerste dag als president.

Frankrijk zit opgezaagd met enorme economische problemen. De werkloosheidsgraad ligt boven de 10 procent – dicht tegen het hoogste niveau in 35 jaar. (In contrast daarmee, Duitslands werkloosheidsgraad zit onder de 4 procent.) Van de Franse werkzoekende jongeren kan *1 op 4* geen werk krijgen. De economie groeit nauwelijks, en tijdens het tweede kwartaal van vorig jaar is ze zelfs gekrompen.

Er bestaat een makkelijke oplossing voor – een oplossing die Groot-Brittannië en Amerika hebben toegepast: lenen en uitgeven. Opgeblazen schulden kunnen helpen tegen de onmiddellijke hoofdpijn. Het probleem is echter dat ze leiden tot nog grotere problemen in de toekomst.

Het probleem hier is de euro. De regels van de eurozone beperken het bedrag dat een regering jaarlijks kan ontlenen, en Frankrijk zit al aan het plafond. Dit heeft een grote weerstand tegen de euro opgeroepen. In de eerste verkiezingsronde kozen zowaar 48 procent van de Franse kiezers voor die partijen die Frankrijk uit de euro willen. Italië zit in een soortgelijk geval. Als dit groeiend deel van de bevolking in die beide landen zijn zin krijgt, zit de euro in een lastig parket.

Deze precare situatie komt voort uit een meer fundamenteel probleem. Het delen van een valuta betekent ook het delen van soevereiniteit. De Fransen, Spanjaarden, Grieken en andere Europeanen raken begrijpelijkerwijs overstuur wanneer de Duitsers hun uitgaven willen inperken. Per slot van rekening, waarom zou een ander land hun regeringen mogen vertellen wat te doen? En tegelijk raken de Duitsers begrijpelijkerwijs overstuur omdat andere landen maar schulden blijven ophopen. Per slot van rekening tasten hun schulden de Duitse economie aan. De Duitsers willen zekerstellen dat hun eigen belastinggeld niet wordt gebruikt om in schulden verdrinkende landen te redden.

Er bestaat gewoonweg een inherent belangenconflict binnen een monetaire unie. De Europeanen zijn nooit geïnformeerd over de ware kosten van toetreding tot de eurozone, en zij hebben dit nooit goedgekeurd. Maar ze zitten er nu in vast – vooralsnog.

Macron heeft een tweestappen oplossing en geen enkele stap is makkelijk. De eerste stap is het herzien van Frankrijks complexe arbeidswetten en belastingen.

“Het labyrinthische rechtssysteem kent 400.000 bedrijfsnormen en regelingen, met 360 afzonderlijke heffingen, waarvan sommige dateren van voor de Franse Revolutie,” schreef Ambrose Evans-Pritchard, de internationale-zakenverslaggever van de *Telegraph* (9 mei 2017).

“Zoals het gezegde luidt: het duurt drie dagen om iemand te ontslaan in Londen, drie maanden in Zwitserland, en drie jaar in Parijs,” zei Jean-Frédéric de Lussac, hoofd van UBS Frankrijk. “Het is misschien een overdrijving, maar ligt waarschijnlijk heel dicht bij de werkelijkheid.”

Doorgaans was de respons van Franse regeringen op de nieuwe uitdagingen reflexmatig, waardoor ze alleen de gevolgen, maar nooit de oorzaken aanpakten. Bijvoorbeeld, de regering was bang dat boekwinkels op de fles zouden gaan omdat ze niet op kunnen tornen tegen de online boekverkoper Amazon. In plaats van uit te zoeken *waarom* deze “bakstenen” winkels het zo moeilijk hebben, verboden ze simpelweg de gratis thuislevering. Amazon reageerde daarop met het aanrekenen van *één eurocent* voor de levering. De gehele economie wordt tegengehouden door duizenden van zulke nutteloze regeltjes.

Maar deze regeltjes zijn populair, en Macron zal waarschijnlijk geen parlementair mandaat of steun krijgen om ze te wijzigen.

Zijn tweede aanvalslinie bevindt zich op het niveau van de EU. Macron heeft de eurozone in zijn huidige vorm bekritiseerd als zijnde “half-zwanger”: ze kan niet blijven bestaan zoals ze nu is – de eurozone moet alles of niets zijn. Macron wil alles: nauwere samenwerking, een financieel euro-beleid, een eigen minister van financiën, en eurolanden die grote stukken van hun belastinginkomsten overhevelen.

Macrons voorstel is de juiste *technische* oplossing, en het zou best wel de oplossing kunnen zijn die de EU uiteindelijk

aanneemt. Maar het is een hobbelige weg van hier tot ginds. Met de EU in zijn huidige vorm zou dit betekenen dat Duitsland akkoord gaat met het subsidiëren van armere landen als Griekenland – voorgoed. De enige manier waarop Duitsland ooit in kan stemmen met het subsidiëren van de eurozone, is wanneer het *controle* krijgt over de eurozone. Dit is exact hetzelfde conflict wat zich al jaar na jaar in Griekenland afspeelt – behalve dat het hier over heel Europa wordt uitgespreid. En het is een conflict waarin geen enkele zijde gemakkelijk kan toegeven.

Als Macron erin slaagt in juni een parlementaire meerderheid te behalen, zou hij stappen kunnen zetten om de Franse economie te veranderen, en misschien zelfs steun van de bevolking krijgen voor een deal met Duitsland – een deal die van Europa een superstaat zou maken.

Echter, indien dit niet gebeurt – wat waarschijnlijker is – dan zullen de problemen in Frankrijk en in de EU erger worden en zullen de economische crises blijven voortduren. En in dit geval zullen de Europese landen misschien wel GEDWONGEN worden om deze superstaat te creëren.

De Moslimcrisis

Op 20 april dit jaar stak Karim Cheurfi zijn AK-47 door het raam van een politiebus op de Champs-Élysées en haalde de trekker over. Terzelfdertijd hielden de Franse presidentskandidaten hun laatste debatten voor de eerste ronde van de verkiezingen.

Het was een treurig maar passend einde van de presidentscampagne. Het land bevindt zich al sinds november 2015 in een noodtoestand. Gedurende die periode hebben moslimterroristen 240 mensen gedood. “Het is niet langer uitzonderlijk om gewapende militaire patrouilles zich te zien begeven tussen de met heuptasjes en selfiesticks uitgeruste toeristen onder de Eiffeltoren. Evenzo deed een groep soldaten met getrokken wapens nauwelijks de hoofden draaien op de renaissancistische Cours Mirabeau in Aix-en-Provence, waar massa’s vakantiegangers zaten te genieten op de schaduwrijke terrasjes,” schreef de *Daily Signal*. “De Fransen hebben geleerd te leven met de terreurdreiging en de bijhorende regeringsmaatregelen als een soort van bij het leven horend achtergrondgeruis” (4 mei 2017).

Macron heeft geen oplossing. Tijdens het debat – op de avond waarop een Parijse politieagent werd vermoord door een man met een Koran in zijn auto, een briefje met lof aan de Islamitische Staat zijn zak, en een automatisch geweer in zijn handen – gaf Macron toe dat Frankrijk zal moeten leren leven met terroristische aanslagen, en dat “voor vele jaren lang”.

Maar terrorisme is niet iets dat je kan negeren en dan hopen dat het zal verdwijnen.

Ondertussen zal Europa’s immigratieprobleem ook groter worden. “De crisis die Europa in de komende jaren hoogstwaarschijnlijk zal overweldigen, en die populistische of nationalistische leiders als Marine Le Pen aan de macht zal brengen, is een oncontroleerbare aanwas van migranten vanuit Afrika en het Midden-Oosten,” waarschuwde de voormalige Britse Minister van Buitenlandse Zaken William Hague (*Telegraph*, 9 mei 2017).

“In de wandelgangen van Brussel en andere hoofdsteden wordt aan deze kwestie veel tijd gependeed,” ging hij verder, “maar telkens komt men uit bij pleister-oplossingen, zoals het zoeken naar Turkse samenwerking, in plaats van het uittekenen van een langetermijnstrategie.”...

“Hij is nog niet uitgebroken, maar de aanstaande migratiecrisis is er een die niet alleen de Schengen-zone zal breken, maar ook de EU, en de gangbare regeringen in Europa. Er is momenteel nog geen teken dat er voldoende actie wordt ondernomen om dit af te wenden. Macron moet de voorbereiding op deze crisis toevoegen aan zijn lijst van noodzakelijke acties. Als hij dat niet doet zullen de populistische, met inbegrip van Marine Le Pen, keihard terugslaan.”

Dit zijn problemen waarvan Macron openlijk toegeeft dat hij er geen oplossing voor heeft. En zij hebben reeds geleid tot wijdverspreid ongenoegen in Frankrijk – een ongenoegen dat voldoende diep zit om 10,6 miljoen Fransen voor Le Pen te doen stemmen.

Waar Europa Zich Morgen Zal Bevinden

Frankrijk lijdt onder dezelfde problemen als alle westerse democratieën wereldwijd. Ze hebben allemaal problemen met de radicale Islam. Ze hebben allemaal de koppige neiging te kiezen voor sociale programma’s die ze niet kunnen betalen. Ze worstelen allemaal met hun eigen politieke splinterpartijen en extremisten, zowel van links als van rechts.

Maar in de eurozone is de situatie uitzonderlijk slecht. De leiders ontberen de kracht om de problemen aan te pakken, zelfs als ze de oplossing kennen. De economie en de grenzen van Frankrijk zijn onbeheersbaar geworden, en Frankrijks onvermogen om deze crises op te lossen maakt de politieke crisis nog erger.

Het is duidelijk dat Europa’s crises zullen blijven aanslepen.

Dit is niet alleen een Frans probleem. Italië heeft de laatste jaren wanhopig geprobeerd om verkiezingen te vermijden, uit angst dat verkiezingen de euro zouden doen imploderen. Griekenland veroorzaakt paniek met elke verkiezing die het organiseert. Zelfs Nederland – ver buiten de Zuid-Europese gevarenzone – deed de wereld in maart haar adem inhouden toen de anti-EU populist Geert Wilders een sterk resultaat voor het premierschap neerzette.

Maar waartoe leidt dit voor Europa?

De Europese wereld is hard aan het veranderen. Europa heeft steeds op Amerika kunnen rekenen voor bescherming en voor behoud van vrede in zijn achtertuin. Tegelijkertijd is Europa's politieke bestel aan het verkrummen. En niemand heeft een oplossing.

Democratie is altijd al kwetsbaar gebleken, en in Europa is ze maar enkele decennia oud. Het nu al duidelijk dat wat ooit ondenkbaar was, onlangs heel nabij was – en dat dit in de onmiddellijke toekomst een sterke mogelijkheid blijft.

De Bijbel geeft ons dezelfde waarschuwing in verband met Europa. In zijn artikel [Er zal spoedig een sterke Duitse leider komen](#), schrijft de hoofdredacteur van *The Trumpet*, Gerald Flurry: "Daniël 8 is één van de meest opmerkelijke profetieën in de Bijbel, en we moeten haar begrijpen."

Hij citeert het laatste deel van vers 17, dat het tijds kader ervan aangeeft: "want dit gezicht zal zijt *den tijd van het einde*." Vervolgens, in vers 19, wordt het nog specifiek: "En hij zeide: Zie, ik zal u te kennen geven, wat er geschieden zal ten einde dezer gramschap; want *ter bestemder tijd zal het einde zijn*." Hij spreekt niet alleen over de eindtijd, maar God wil dat we de URGENTIE hier van beseffen, "schrijft de heer Flurry. "Dit is het EINDE – het EINDE van de eindtijd! Daniël was *uitsluitend* voor de eindtijd geschreven (Daniël 12:4, 9). God wil dat we hier URGENT over worden."

Let op Daniël 8:23, waar een sterke leider wordt beschreven die op het toneel in Europa zal verschijnen: "Doch op het laatste huns koninkrijks, als het de afvalligen op het hoogste gebracht zullen hebben, ZO ZAL ER EEN KONING STAAN, STIJF VAN AANGEZICHT, EN RAADSELEN VERSTAANDE".

"God noemt deze leider 'EEN KONING,'" schrijft de heer Flurry. "Deze spoedig komende leider zou letterlijk een *koning* genoemd kunnen worden. Zelfs als hij dat niet is, de Bijbel geeft hem dat label. Als de Bijbel over een koning praat betekent dat in de meeste gevallen dat het geen democratische regering is. Zelfs als hij die titel niet heeft, zal hij gaan *leiden als een koning*. Dit visioen in Daniël toont dat het Europese Rijk een stuk meer autoritair gaat worden."

U kunt zien in Daniël 11:21 dat deze leider aan de macht zal komen "door vleierijen." Dat betekent "waarschijnlijk niet door stemmen, maar door een coalitieregering van één of andere soort," schrijft de heer Flurry. We moeten Duitsland en Europa zorgvuldig in de gaten houden. Hoewel Bijbelse profetie ons de schets geeft van hoe het zal ontfouwen weten we niet de details."

Dit is waar de Europese crisis toe zal leiden. Hij zal alsmaar verder aangroeien totdat Europa's huidige politieke bestel wordt vernietigd. ■

Trompet Nieuwsbrief

"Great Again"

Amerika zal weer groots worden, maar niet op de manier zoals miljoenen Amerikanen denken.

DOOR GERALD FLURRY

I k heb altijd voor het eerst op de letterlijk mijn nieuwe boekje "Great Again" aangekondigd. Dit boek werd uitgegeven in de zomer van 2016. De nieuwsgierige president Donald Trump publiceerde ongeveer op hetzelfde moment een boek met dezelfde titel! Toen mijn nieuwe boekje naar de drukker ging, werd de titel over het boek van Mr. Trump, Oorspronkelijk was de titel "Crippled America" (Kruipend Amerika). Hij veranderde de naam naar "Great Again" (Sterke Groots). In dit scenario speelt het boek? Ik denk het wel...

Lees de rest van het artikel

Trompet Nieuwsbrief

Blijf op de hoogte en schrijf u in voor onze nieuwsbrief. Dit is gratis en zonder verdere verplichting.